

Phần 9

Từ hôm đó tới giờ, tính ra đã là ba ngày. Ngày nào Quốc Thiên cũng đi làm từ sáng sớm và về nhà thật muộn với cơn say xỉn, gây phiền hà cho cả nhà. Nhất là Tuyết Trinh, cô phải thức chờ mở cửa để đưa Quốc Thiên lên phòng, lại còn phải nghe anh ca cẩm. Hôm nay thì có vẻ ồn ào hơn khiến bà Lam không thể im lặng hơn được:

- Con có phải là con nữa không? Từ bao giờ lại tập tành hút thuốc, uống rượu đến nửa đêm mới chịu về. Con có biết là đêm nào Hồng Mỹ nó cũng tới ngồi chờ con suốt một buổi tối không hả? Con vô tâm thì cũng phải vừa phải thôi chứ.

Đang buồn vì chuyện này mà còn bị nhắc đến cái tên Hồng Mỹ hỏi làm sao không phát điên cho được?

- Hồng Mỹ! Hồng Mỹ! Suốt ngày Hồng Mỹ. Vì Hồng Mỹ mà con bị ra thế này đây.

- Con hư hỏng lại đổ tội cho con bé. Riết rồi mẹ không nhận ra con nữa đây.

Thấy có vẻ căng, Tuyết Trinh phải can ngang:

- Thôi mà mẹ. Anh Hai đang xin. Mẹ đi ngủ trước đi.

Bà Lam nhìn con trai thêm lần nữa rồi cũng lắc đầu trở về phòng. Ở bên này, Quốc Thiên lại bắt đầu ca “bài ca xin lỗi” người không ở đối diện.

- Thanh à! Em ơi! Cho anh xin lỗi đi. Anh thề là anh không dám nữa đâu. Anh không cố ý mà. Anh không muốn làm em buồn thật mà. Tha lỗi cho anh đi.

- Suốt ngày cứ thế này. Sao anh không đi gặp nó mà xin lỗi?

- Gặp à? Cô ấy không đi làm. Mà anh cũng không dám gặp. Nhắn tin, gọi điện cũng còn không dám nữa là.

- Anh không cố mà làm lạnh lại. Bộ tính tuyệt giao hay sao mà như thế?

- Thanh đòi chia tay, bảo làm sao anh dám gặp?

- Cũng phải thôi. Giá mà là người khác chắc nó còn chịu bỏ qua. Đằng này, lại là người yêu cũ. Nếu là em thì cũng đừng hòng.

- Em cũng về phòng luôn đi. Anh đủ phiền lắm rồi.

Tuyết Trinh bỏ về phòng, để mặc cho Quốc Thiên một mình trong cái vòng luẩn quẩn như nhồi, hồi hận. Anh đang nôn nóng chờ đợi tối mai. Bữa tiệc tối ngày mai là để chúc mừng dự án công ty thực phẩm Nam Phong mà Thiên Bình đã giành được. Trong đó công của phòng thiết kế là lớn nhất, thế nào Thanh sẽ tới. Và lúc ấy anh sẽ níu kéo Thanh, xin Thanh ở bên anh, xin Thanh tha thứ, dù có bi la mắng, chửi rửa, thậm chí phải quỳ xuống anh cũng chịu. Ba ngày qua, anh giống như là chết rồi, bao nhiêu dằn vặt, ân hận và buồn khổ khiến thân xác anh rã rời.

Nhưng cả thế giới không đứng về anh, tất cả bỏ rơi anh. Tối nay Thanh không tới. Thanh đi rồi, cách đây hai ngày. Còn đây là đơn xin nghỉ việc.

Lời Lan vừa nói, Quốc Thiên nghe đầu óc choáng váng, mặt mày xầy xâm. Rồi anh lao nhanh ra xe và phóng đi tới thẳng nhà Thanh, mặc cho bữa tiệc chỉ mới vừa bắt đầu. Quốc Thiên lao xe như điên trong gió, chẳng mấy chốc đã tới trước cửa nhà Thanh. Chuông có, anh không bấm mà đập cửa làm ồn ào hết sức. Ban đầu, ba mẹ Thanh không muốn tiếp, nhưng sợ làm phiền đến hàng xóm nên buộc phải bước ra. Cồng vừa hé mà, Thiên liền nhào tới chụp lấy tay hai ông bà, giọng khóc không thành tiếng:

- Ba mẹ! Thanh của con đâu rồi? Thanh của con, cô ấy đi đâu rồi?

- Con Thanh nhà tôi không phải là của cậu. Chúng tôi cũng không phải ba mẹ của cậu đâu. Cậu lo về mà làm đám cưới với cô Hồng Mỹ gì gì đó đi. Đừng tới đây làm phiền gia đình tôi nữa.

Khác với sự giận dữ của ông Vinh thì bà Vân lại nhẹ nhàng hơn:

- Thanh nó không còn ở thành phố nữa, nên con cũng đừng kiếm. Nó không muốn gặp con đâu.

- Khoan đã mẹ! Đám cưới nào ạ?

- Cậu còn giả bộ nữa à?

- Thực sự, con không biết mà ba.

- Tôi đã tin tưởng giao hạnh phúc của con gái tôi cho cậu, vậy mà cậu lại đi cưới người khác.

- Con không có...

Thấy chồng có vẻ ngày càng giận, bà Vân phải can:

- Thôi ông ơi! Chắc thằng bé không biết thật. Ông vào nhà trước đi, để tôi nói chuyện với nó.

Vừa nói, bà vừa đẩy lưng chồng trở vào nhà rồi quay lại kéo Quốc Thiên ra ngoài cánh cổng. Quốc Thiên lại nắm lấy tay bà Vân vừa giải thích, vừa van nài:

- Mẹ! Con không biết đám cưới nào thật mà. Mọi người hiểu lầm con rồi. Mẹ cho con biết Thanh ở đâu đi. Con phải đi tìm Thanh.

- Nhưng mẹ con nói là con sẽ làm đám cưới với cái có Hồng Mỹ gì đó mà.

- Sao lại có mẹ con ở đây? Làm sao mẹ con biết được Thanh? Con thậm chí còn chưa nói gì cho mẹ con nghe cả mà.

- Điều này thì...

Bà Vân chợt ngạt ngừng. Thực lòng, bà cũng không hiểu đầu đuôi ra sao hết. Chỉ nghe được mấy ý như thế của Thanh nói trong lúc thu đồ bỏ đi. Quốc Thiên nghe tới đó thì không suy nghĩ gì thêm mà vội vã chào bà Vân rồi lao nhanh xe về nhà. Khi vừa bước ra khỏi xe, từ ngoài sân đã nghe tiếng anh la gọi thật lớn:

- Mẹ! Thanh của con đi đâu rồi? Mẹ làm gì để Thanh của con bỏ đi rồi?

Bà Lam đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ cùng Hồng Mỹ nơi phòng khách, nghe tiếng Quốc Thiên, bà chợt đổi sắc mặt thành nghiêm khắc, nạt con:

- Con học được ở đâu cái thói về quát tháo mẹ vậy hả?

- Mẹ trả lời con biết đi. Có phải mẹ đã đi gặp Thanh không? Sao mẹ lại biết Thanh. Lại còn nói dối cô ấy là con sắp lấy vợ?

Vừa bước vào nhà thì chạm ngay Hồng Mỹ, ánh mắt anh càng ngầu hơn:

- Có phải là Hồng Mỹ nói không? Sao hai người lại hòa nhau lừa Thanh, hại con? Sao mẹ lại trở nên như thế này?

- Con làm gì mà cứ nạt nộ lên vậy. Mấy ngày nay có bữa nào con về sớm tinh táo để mẹ nói không? Ngồi xuống đây đi!

Bà Lam chỉ tay ra lệnh cho con trai ngồi xuống đối diện mình rồi mới nói tiếp:

- Vậy là con bé ấy đi rồi sao? Xem ra, nó cũng biết điều đấy.

- Mẹ... - Quốc Thiên gắt lên.

- Con ngồi xuống nghe mẹ nói. - Bà Lam ra lệnh.

- Trong thời gian con và Hồng Mỹ đi du học, cả hai gia đình đã thống nhất sẽ cho hai đứa thành đôi thành lứa sau khi trở về. Đó là hôn ước. Nhưng không ngờ sau khi trở về, con lại phải bùa mê của con bé đó mà phụ lòng Hồng Mỹ, nên mẹ phải gặp nó để yêu cầu nó rời xa con ra một chút. Còn chuyện nó bỏ đi, mẹ không hề yêu cầu. Đó là ý muốn của nó. Nhưng như vậy cũng tốt. Mẹ đã tính rồi, tháng sau sẽ làm lễ đính hôn cho con và Hồng Mỹ. Con lo chuẩn bị đi.

- Mẹ không hiểu chuyện gì hết sao lại hành động như vậy? Con thật thất vọng.

Rồi anh quay sang Hồng Mỹ, lửa giận ngùn ngụt:

- Mẹ anh không biết thì đã đành. Đến cả em cũng như vậy nữa à? Bọn mình chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao?

- Em... Nhưng... - Hồng Mỹ không dám nhìn lên mà chỉ ấp úng, cũng không thành lời.

- Bọn mình sẽ không có kết quả đâu. Em hãy thôi đi. Cả mẹ nữa.

Quốc Thiên nói thêm một câu chót rồi lại lao ra xe. Anh không biết mình đã đi những đâu, chỉ biết dừng chân là một quán bar.

Những ngày sau đó càng kinh khủng hơn nữa. Mọi người giận anh. Ba mẹ Thanh giận thay con gái. Lan, Hương và Tuyết Trinh giận thay cho người bạn thân của mình. Bà Lam thì giận vì thái độ ương bướng của đứa con trai bà đã nuôi hơn hai mươi năm trời và ông Hùng thì giận vì Thiên bỏ bê công việc, bê bết rượu chè. Còn Thanh thì cứ ngày một bất vô âm tín. Quốc Thiên người như cái hũ chìm hết quán bar này đến quán rượu khác. Làm sao mà tìm được Thanh? Trước đây cũng vậy, khi Thanh đã trốn thì anh có tìm thế nào cũng không ra. Bây giờ cũng thế.

Quốc Thiên khổ sở, Tuyết Trinh cũng lao đao theo. Ngày nào cô cũng đi tìm Quốc Thiên tới tận khuya, năn nỉ, thuyết phục gãy cả lưỡi mà cũng không lời được anh về.

- Em mặc anh. Bây giờ mà đứng lên là anh sẽ đập phá hoặc đánh nhau chứ không bình tĩnh nổi đâu.

Nói rồi, Thiên lại nốc từng ly rượu vào cổ. Tuyết Trinh không cản nổi. Cho đến khi không còn có thể nhắc được ly lên nữa và gục xuống bàn, Quốc Thiên mới ngừng uống. Chỉ chờ đến thế, Tuyết Trinh mới nhờ được bồi bàn dìu giúp ra xe và đưa về. Khi ấy là thời khắc chuyển ngày mới.

Thời gian cứ gào thét trong Quốc Thiên hết ngày này sang ngày khác. Nhưng trái tim anh bất lực. Thanh bỏ đi và cắt mọi liên lạc. Trái tim anh không thể tìm thấy, nó chỉ còn biết kêu gào và chịu đựng. Thiên như quả bom đã được châm ngòi. Sự chịu đựng, kìm nén đã đến giới hạn. Cái ngòi bom kia cũng đã cháy hết và Quốc Thiên bùng nổ. Anh đập phá. Căn phòng của anh vốn đã rất bề bộn còn bị anh đập cho tan nát mọi thứ. Bất cứ thứ gì có thể vỡ đều thành ra tan tành. Hết đồ đập, anh lao mình vô tường rồi lăn ra đất. Có cái gì đó làm miệng anh mẫn đắng. Máu hay nước mắt?

Tiếng đập phá làm mọi người phải thức dậy lúc nửa đêm. Cánh cửa phòng mở ra, ai nấy không khỏi bàng hoàng. Trong đồng ngồn ngang, Quốc Thiên lồm cồm bò dậy, đầu tóc rối bù, mặt đỏ máu từng dòng. Ai nấy kinh hoàng, Tuyết Trinh cùng mẹ sau mấy giây cũng vội chạy vào đỡ. Nhưng Quốc Thiên đã gạt mạnh hai người làm té nhào xuống đất rồi lao nhanh ra cửa cùng chùm chìa khóa xe và bỏ lại tiếng gọi sau màn nước mắt của bà Lam. Bão gió nổi lên, bắt chợt tay lái của anh bị lạc...

Lan đi đi lại lại trong phòng, cứ nhăn nhó rồi lại thở dài chốc chốc lại gọi điện thoại. Cô không thể làm việc, cũng không thể ngồi yên, cứ khư khư chiếc máy điện thoại. Rồi chợt nhiên ánh mắt cô sáng lên. Đã có tín hiệu từ đầu dây bên kia. Đúng là trời không phụ người có lòng mà. Mấy ngày liền đây, Lan gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho Thanh, ngay cả khi đêm bắt chợt tỉnh giấc cô cũng gọi nhưng đều không có tín hiệu đáp trả. Giờ Thanh còn lưỡng lự một hồi rồi mới nghe máy.

- Có chuyện gì vậy Lan?
- Còn hỏi được câu này hả? Bà còn coi tui tui là bạn nữa không?
- Tui...

Mừng vì gọi được điện thoại, suýt tí nữa Lan quên mất việc chính:

- Thôi, chuyện gì để nói sau. Bà về ngay đi, giám đốc gặp chuyện rồi.

Nghe tới đây, Thanh thấy tim mình đập mạnh hơn.

- Thiên có chuyện rồi sao? Hèn gì mà cô thấy nóng ruột kinh khủng. Cũng vì thế mà cô mới mở máy.

- Sao? Anh Thiên làm sao?

- Giám đốc gặp tai nạn, hôn mê mất mấy ngày rồi. Bà về liền đi.

- Nhưng...

- Còn nhưng gì nữa, bà phải về đây?

Chỉ nghe tới đây thì Lan cúp máy. Thanh nghe trái tim mình bóp nghẹn. Anh Thiên bị tai nạn. Sao lại ra nông nổi này? Sao anh không cẩn thận hơn chứ?

Rồi cô thay nhanh lấy một bộ đồ, ghi nhanh mấy lời nhắn gửi lại ông Lâm và phi nhanh ra đường lớn đón xe. Phải mất mấy tiếng đi xe lẫn chạy bộ mỗi khi đường bị tắc, Thanh mới tới được bệnh viện thành phố. Cô lại chạy tìm, lòng như có lửa. Cũng may vì cuối cùng cũng gặp được Trinh. Tuyệt Trinh dẫn Thanh tới phòng của Quốc Thiên. Ở cửa phòng, họ gặp ông Hùng. Trinh giới thiệu:

- Ba! Đây là Thanh, bạn con.

Thanh cúi đầu chào lễ phép:

- Xin phép bác cho con vào thăm anh Thiên ạ!

Ông Hùng nhìn Thanh với ánh mắt như đồng cảm. Ông khẽ gật đầu rồi kêu Trinh ở lại để hỏi chuyện.

Thanh chậm mở cửa và bước vào. Ở trong, bà Lam đang lấy khăn lau mặt cho Quốc Thiên thật cẩn thận. Thanh lại khẽ cất tiếng chào. Nghe tiếng, bà Lam khẽ quay lại và cũng nhận ra Thanh. Nhìn ánh mắt khẩn thiết của cô, bà hiểu nên nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Thanh chậm tiến lại ngồi xuống ghế ngắm nhìn Quốc Thiên, cảm xúc dâng lên nghẹn ứ nơi cổ họng.

“Em phải nói gì với anh đây? Sao lại ra thế này? Anh muốn làm thế này để em về sao? Anh thật độc ác. Bây giờ thì nằm đây bất động. Cả tay chân đều băng bột. Đầu thì bó kín. Hốc mắt sâu xuống, gương mặt gầy xẹp hẳn đi. Anh hết đẹp trai rồi.

Anh còn không mau mở mắt ra! Anh vẫn còn phải xin lỗi em đây. “Mau dậy đi!”

Rồi cô lại nhìn, lại ngắm. Chẳng còn biết nói thêm gì nữa, dù lòng cứ đầy nặng. Đến lúc này thì Tuyết Trinh mở cửa đi vào. Trinh tới ngồi lên giường nhìn Thanh. Thấy Thanh ngồi cách giường Quốc Thiên nên thắc mắc:

- Sao Thanh không nắm tay anh Thiên mà gọi dậy? Vẫn giận anh Hai của Trinh hả?

Thanh nhẹ lắc đầu. Đôi tay ấy làm sao cô dám nắm? Vì nắm rồi ai sẽ cho cô dũng khí để buông ra?

- Không cần đâu! Anh Thiên sẽ dậy mà không cần Thanh gọi. Thanh chỉ thăm ảnh một lát rồi lại đi.

- Sao? - Trinh ngỡ ngàng - Thanh lại đi nữa sao? Còn anh Hai của Trinh thì thế nào?

- Thanh phải đi chứ. Còn công việc ở đó nữa mà.

Trinh nài nỉ:

- Thanh đừng đi nữa! Đừng bỏ mặc anh của Trinh như vậy! Không lẽ Thanh không còn yêu anh ấy nữa sao?

Thanh chột chùng đôi mắt xuống. Thái độ của Thanh bình tĩnh quá lắm, Trinh thấy sững sờ. Hình như chỉ mới hơn một tháng mà Thanh đã thay đổi. Nếu ở vị trí của Thanh có lẽ Trinh sẽ không thể như vậy.

Thế mà Thanh, không biết là thái độ thay đổi hay tình cảm thay đổi?

- Thanh không muốn yêu anh ấy nữa. Bọn mình chia tay rồi.

Tuyết Trinh càng sững sờ hơn:

- Gì nữa đây? Sao lại phải chia tay? Chẳng phải hai người rất yêu nhau sao? Không lẽ vì chút hiểu lầm mà Thanh lại như vậy?

- Không phải! Vì có tiếp tục thì Thanh với anh Thiên cũng không có kết quả. Nếu anh ấy đến với chị Hồng Mỹ thì cả hai gia đình sẽ rất ủng hộ. Còn với Thanh thì...

- Trinh biết chuyện này. Nhưng Thanh phải biết là anh Hai sẽ không bao giờ chấp nhận. Thời gian Thanh bỏ đi, anh Hai đã khổ sở thế nào, Thanh biết không? Dù biết người có lỗi là anh Hai nhưng Trinh vẫn rất giận Thanh.

Càng nói, Trinh càng tỏ vẻ giận Thanh thấy rõ.

- Trước giờ biết Thanh là người rất hiền, tuy trầm tính nhưng đôi lúc vẫn làm mọi người được vui. Đặc biệt, luôn cố gắng không làm ai phải buồn. Vậy mà với anh của Trinh, Thanh lại tàn nhẫn bỏ mặc tình yêu của anh ấy, cứ nhất quyết suy nghĩ mọi chuyện theo hướng mình muốn nghĩ. Gặp chuyện là lại tự hành động theo ý của mình, không cho anh ấy cơ hội giải thích. Nói là yêu, vậy mà lúc nào cũng đẩy cho anh ấy đến bên người khác, người mà anh ấy không còn yêu nữa. Giả sử mà anh Thiên cưới Hồng Mỹ thật thì Thanh vui sao?

- Thanh không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì liên quan đến anh Thiên nữa. Dù Trinh có ghét Thanh thì cũng vậy thôi.

- Không muốn quan tâm? Vậy sao Thanh còn về đây?

Thanh cũng chợt nhận ra mình lố bịch nên hơi lúng túng. Trinh hiểu rõ thái độ của Thanh và sự kìm nén cảm xúc của Thanh lúc này nên nhẹ nhàng hơn.

- Ở lại đi Thanh, giúp Trinh gọi anh Thiên dậy đi! Tối nay, Thanh chăm sóc anh Thiên giùm nha. Trinh đưa ba mẹ về nhà nghỉ. Sáng mai sẽ tới sớm.

Rồi Trinh bỏ ra về mặc cho Thanh có phản ứng gì hay không. Chỉ còn lại Thanh. Cô vẫn ngồi cách giường bệnh và chỉ ngắm nhìn thôi. Rồi cô thở dài. Thiên cứ mãi nằm im bất động. Cả căn phòng cũng trở nên bất động trong mắt Thanh.

Một ngón tay khẽ nhích, rồi đến mí mắt nhẹ rung. Cảnh vật bắt đầu lờ mờ, rồi rõ dần, rõ dần. Thiên choàng mở mắt. Môi và cổ họng khô đắng. Mùi thuốc tây, mùi còn xộc vào mũi. Đầu, tay, chân tất cả đều cứng ngắt và nặng trĩu. Xoay nhẹ cổ, Thiên cố nhìn sang bên. Một dáng người ngồi thu chân trên ghế. Thanh đang ngủ trên đầu gối của mình. Mái tóc buông dài hờ hững. Thiên lại khẽ mỉm cười. Rồi anh đưa tay lên cố để chạm vào tóc của Thanh một chút thôi. Nhưng cánh tay cứ nặng như đeo đá. Anh không thể với tới và bị rơi mạnh xuống giường. Tiếng động làm Thanh giật mình tỉnh giấc. Ánh mắt cô sáng rõ hẳn ngay khi nhận ra Thiên đang nhìn mình. Chân tay cứ luống cuống, cất mãi mới thành lời:

- Anh dậy rồi. Cuối cùng thì anh cũng tỉnh dậy rồi...

Như không kìm được mình, cô ôm chầm lấy anh. Lắng nghe tiếng trái tim đang đập của anh: Thiên đưa tay ôm lấy mái tóc, cảm xúc dâng tràn:

- Thật may vì em vẫn còn ở đây. Vì sợ em đi mất nên anh đã phải cố gắng để tỉnh dậy. Em sẽ không đi phải không Thanh?

Nghe tới đây Thanh chột thoát khỏi Thiên và đi ra phía ô cửa sổ. Cô kéo rèm và hít thật đầy không khí ngoài trời để kìm nén cảm xúc. Nhìn ánh nắng mặt trời lấp ló bên vòm lá, cô nói với Thiên:

- Trời sáng hẳn rồi. Ba mẹ anh, Tuyết Trinh, cả chị Hồng Mỹ nữa chắc sắp tới rồi. Anh có đói không? Em xuống căng tin mua cho anh bát cháo nha?

- Thanh! - Thiên gọi, cảm xúc dâng trào trên mắt - Em đừng đi! Ngay cả trong cơn mê anh cũng thấy đau. Nếu em cứ nhất quyết rời xa anh, anh thà cứ mãi hôn mê. Thời gian qua anh sống mà như đã chết. Nếu không được ở bên em, thì anh... anh sẽ...

- Anh đừng nói nữa!

Thanh nói và tiến đến gần giường. Cô rót lấy một ly nước rồi vừa đỡ Thiên vừa nâng cho đầu giường cao hơn một chút. Cô giúp anh uống nước.

- Anh uống chút nước cho đỡ khô miệng đã. Anh mới tỉnh dậy, nên nghỉ ngơi, đừng nghĩ nhiều huyệt khác làm gì. Những gì đã qua hãy để nó qua thôi, anh à. Giờ anh nghỉ đi. Em xuống căng tin mua cho anh tô cháo, nha.

Nói và Thanh đứng dậy, toan bước. Nhưng Thiên đã vội chụp lấy tay của cô.

- Đừng đi! Em đang muốn rời bỏ anh phải không? Anh nghe hết những gì em nói với Tuyết Trinh. Đừng đi mà Thanh! Đừng rời bỏ anh!

“Đừng rời bỏ anh” - Những lời yêu đuối của Thiên làm ý chí của Thanh như muốn sụp đổ. Cô nhìn anh day dứt một hồi rồi cố lấy một nụ cười khỏa lấp:

- Anh lo gì chứ. Em vẫn còn ở đây mà chưa có đi đâu. Buông tay em ra đi.

- Không! Thiên lắc đầu và giữ chắc tay hơn. - Em tưởng anh không biết sao? Chỉ cần anh buông ra là lập tức em sẽ trốn đi. Em sẽ lại cắt liên lạc nữa.

Sống mũi thật cay, Thanh cố rút tay ra nhưng giọng nói không một chút sức lực.

- Buông em ra đi.

- Không! Không bao giờ anh buông tay đâu. Anh phải giữ chặt lấy em, mãi mãi. Anh biết lỗi của anh lớn lắm. Nhưng anh vẫn mặt dày mong em tha thứ. Hãy tha lỗi và ở lại bên anh. Xin em...

- Không được đâu... Chúng mình không thể được đâu... Hãy để em đi. Em sai rồi. Lẽ ra em không nên trở về. Em sai rồi. Lần này là em sai. Xin anh hãy để em đi. Yêu đâu nhất thiết phải ở bên nhau đâu anh.

Thanh không thể rút mạnh tay vì sợ làm ảnh hưởng vết thương của Thiên. Cô chỉ còn biết khóc và van nài. Nhưng Thanh cương bao nhiêu thì Thiên ngang bướng bấy nhiêu. Thanh càng khó xử. Đúng lúc này thì cửa phòng mở, có ba người cùng bước vào. Thanh vội lau đi nước mắt. Nhận ra được Quốc Thiên đã ngồi dậy, cả nhà ai nấy thấy vui và xúc động. Cả ba người vây quanh Quốc Thiên, hỏi han. Còn Thanh thì từ từ bước ra phía cửa. Cô không nỡ đi. Cô muốn nhìn Quốc Thiên thêm một lần nữa nên quay người lại. Nhưng ánh mắt cô chạm ngay Hồng Mỹ. Thanh muốn gửi đến Mỹ lời chúc hạnh phúc nhưng không thể cất lời. Ánh mắt cô nhìn - ánh mắt gửi gắm rồi quay đầu bước nhanh ra phía ngoài:

Nhìn Thanh khó khăn thoát thật nhanh khỏi cánh cửa, Hồng Mỹ như muốn vụt chạy tới và làm một cái gì đó, như là giữ Thanh ở lại, như là muốn xin lỗi Thanh. Cô muốn cầm tay Thanh trao cho Quốc Thiên. Trong lúc này, cô thực sự muốn làm những việc như thế. Nhưng sự tự tôn trong cô cũng cùng lúc nổi lên ngăn cản cô làm những điều đó. Để rồi cô chỉ còn biết lặng đứng nhìn mãi...

Thanh đứng sau cánh cửa, tay bung mặt nước nở. Thực lòng cô không hề muốn đi. Ruột gan như bị ai đó cắt từng khúc. Một mình vật vờ với nỗi đau, loạng choạng mãi Thanh mới vào được phòng vệ sinh.

Mừng vì con đã tỉnh dậy sau mấy ngày mê man, bà Lam cứ nước nỡ mãi. Ông Hùng thì điềm tĩnh hơn. Ông chỉ đặt nhẹ tay lên vai con trai rồi sốt sắng đi ra ngoài. Không thấy Thanh, ông vội chạy thẳng ra cổng bệnh viện. Vẫn không thấy. Tuổi già làm ông dễ mệt, ông đứng thở dốc, mắt lão liên nhìn thật kỹ các góc đường, trách nhẹ Thanh: “Con bé này sao mà lẹ vậy?” Rồi ông đi ngược trở lại trong.

Lúc này Thanh mới từ trong phòng vệ sinh bước ra và đụng ngay ông Hùng. Mừng rơn, ông bước tới, cười như để trút hơi mệt:

- Con bé này, làm bác tưởng con về mất rồi chứ. Con có thể ra quán nước trước cổng nói chuyện với bác được không?

Thanh chỉ dám lén nhìn lên vì sợ ông Hùng sẽ thấy đôi mắt mọng đỏ của mình. Khóc được một trận trong phòng vệ sinh, cô thấy mình đã khá ổn:

- Dạ, có việc gì nói ở đây luôn được không ạ?

- Cũng được.

Rồi hai người đến hàng ghế chờ ngồi nói chuyện. Giọng ông Hùng thật âm:

- Thời gian qua chắc con phải chịu nhiều áp lực. Bác thay mặt bác gái xin lỗi con.

- Dạ, đâu có gì mà bác phải xin lỗi ạ. Bác gái cũng không có lỗi gì cả ạ.
- Bác có nghe Tuyết Trinh kể hết rồi. Thực sự thì bác gái làm vậy là không đúng. Nên bác phải xin lỗi con.
- Con đã nói là không phải lỗi của bác gái. Không có ai lỗi trong chuyện này đâu ạ. Con đi là vì lý do khác.

Ông Hùng đành ngừng một lát rồi mới nói tiếp:

- Vậy là lỗi hoàn toàn là ở con trai bác rồi?

Thanh lắc đầu:

- Dạ, không phải. Đúng là lúc ấy con giận anh. Nhưng không phải vì thế mà con rời thành phố. Mà vì con thấy mình quá vô dụng, cứ luôn để tình cảm làm ảnh hưởng quá sâu vào những việc khác. Con cần phải đi vì bản thân con chứ không vì ai hết.

- Bây giờ con còn giận nó không?

Nghe câu hỏi, Thanh lại nghĩ tới cảnh Quốc Thiên và Hồng Mỹ trong phòng làm việc. Giọng cô thật ước:

- Con có giận gì đâu. Chuyện tình cảm con người, làm sao mà giận được hả bác?

Lời lẽ của Thanh thật ngang bướng cứ mãi nhận hết lỗi về mình. Nhưng đó không hẳn là ngang bướng. Hiểu đúng hơn đó là sự vị tha. Nhìn dáng điệu của Thanh, là người đã sắp đi hết đường đời, ông Hùng hiểu rõ không phải là Thanh không giận ai, mà là không nở giận nên chỉ còn biết giận mình. Chuyện hiểu lầm giữa Thanh và Thiên, chưa ai giúp Thiên hòa giải, ông Hùng cũng không muốn. Chuyện do Quốc Thiên gây nên thì phải để Thiên tự giải quyết. Ông nghĩ thế rồi chuyển chủ đề.

- Thực ra, bác có việc muốn nhờ con giúp.

Thanh ngược nhìn lên ánh mắt đong đầy:

- Dạ, có gì bác cứ nói. Giúp được con sẽ cố gắng hết sức.
- Là bác muốn nhờ con thiết kế một ngôi nhà. Mà ngôi nhà này hoàn toàn theo ý thích của con. Từ kiểu dáng, phong cách đến trang trí nội thất đều do con quyết định. Con giúp bác được không?
- Chuyện này không hề khó. Nhưng mà...

Biết cái việc mà mình nhờ đã gây cho Thanh thắc mắc, nhưng ông Hùng không muốn trả lời nên nói nhanh khi Thanh chưa kịp hỏi:

- Bác biết con sẽ thấy lạ lùng và muốn thắc mắc. Nhưng con đừng hỏi gì cả. Con cứ nghĩ là đang thiết kế ngôi nhà này cho chính bản thân mình. Hãy vẽ lên ngôi nhà bằng tất cả sự sáng tạo và nghĩ rằng mình đang mang lại niềm vui, đang xây nên hạnh phúc cho một người nào đó.

Thanh lắng nghe và suy nghĩ về ý tứ mà ông Hùng muốn nói. Cô hiểu nên khẽ gật đầu.

- Con sẽ cố hết sức để gọi cho bác sớm. Đến giờ con phải đi rồi. Bác cũng nên vào với anh Thiên đi ạ. Anh Thiên... bác gửi giùm tới anh ấy, cho con xin lỗi. Xin phép bác ạ.

Thanh chào và nhắm thẳng hướng cổng bệnh viện. Ánh nắng buổi sớm màu thật tươi. Cô ngược lên như để đón lấy một cái gì đó từ màu nắng, lòng thấy nhẹ hơn.

Quay trở lại phòng bệnh, chỉ mới gần tới cửa, ông Hùng đã thấy hoảng hốt vì tiếng la gọi của Quốc Thiên:

- Thanh! Em đi đâu rồi? Trở lại đây đi! Mẹ, trả Thanh cho con. Để con đi tìm cô ấy. Mẹ bỏ con ra. Thanh ơi!

Cảnh tượng thật hỗn loạn, giường, mền lộn xộn, đồ đạc rơi đầy dưới đất. Bà Lam đang phải cố hết sức giữ Quốc Thiên. Quốc Thiên thì cứ như muốn lao người xuống giường như một con thú dữ đang muốn phá tan tất cả những gì xung quanh nó. Sợi dây truyền dịch bị giật khỏi tay, máu chảy thành dòng. Thật kinh khủng.

Ông Hùng vội lao vào phụ vợ một tay. Bà Lam như đã kiệt sức, bà như muốn ngất lịm đi vì đau đớn, nước mắt rơi vội.

- Con ơi!

Bà chỉ biết thốt được như thế rồi lại nức nở. Thật may! Hồng Mỹ đã lao nhanh vào cùng bác sĩ. Nhanh chóng, ba cô y tá giữ chặt Quốc Thiên để bác sĩ tiêm thuốc. Nhìn Thiên vật vã chống lại thuốc tiêm, Hồng Mỹ không dãn nổi lòng mình. Cô bưng mặt nức nở chạy lao ra khỏi phòng.

Thiên dần chìm giấc ngủ, gương mặt đã hiền dịu trở lại. Lúc này, vị bác sĩ mới bình tĩnh nói với ba mẹ Quốc Thiên:

- Cậu ấy bị kích động nên mới vậy. Gia đình nên chú ý hơn. Tốt nhất là nên tạo không khí vui vẻ.

Bà Lam nhìn con rồi lại nhìn chồng, nước mắt đầy vơi:

- Làm sao đây ông? Lệ Thanh đâu rồi? Tôi muốn gặp con bé.

- Bà gặp nó làm gì?

- Tôi sai rồi. Tôi muốn xin lỗi con bé.

Ông Hùng nhìn vợ, ánh mắt nghi ngờ. Ông hỏi lại lần nữa:

- Có đúng bà thấy có lỗi nên mới muốn gặp không?

- Thật mà! Lúc ấy là tôi hồ đồ. Sao tôi lại như thế chứ?

Ông thấy cảm thông với vợ. Bà làm vậy cũng không có gì quá đáng cả. Ôm vai vợ, ông an ủi:

- Bà biết là tốt rồi. Yên tâm đi. Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Rồi ông vuốt nhẹ bờ vai đang rung khe khẽ của bà. Trong đầu ông bắt đầu vạch ra những kế hoạch cho Quốc Thiên và Lệ Thanh.

Sau khi rời bệnh viện, Thanh đi lang thang. Cô cứ thế đi. Bất giác dừng lại trước một công trường học, ký ức những buổi tan trường muộn. Hình ảnh Quốc Thiên ngồi chông chân trên xe chờ cô xuống thật trẻ. Và cả trên bồn hoa, có lần cô đã gặp Quốc Thiên ngồi vắt vẻo trên ấy và hát. Đến khi đứng dậy thì một chòm hoa đã không còn nguyên vẹn. Ôi! Những kỷ niệm... tất cả như đang đổ dồn về trong trí nhớ. Thanh chột cười. Rồi cô ao ước được nghe giọng hát của Thiên. Đã bao lần Thanh muốn được nghe Thiên hát bài hát của hai đứa, nhưng không tìm được thời điểm thích hợp, thành ra chưa lần nào được nghe. Cô lại phải tự hát để tự nghe. Nghe một mình. Hát và ánh mắt cô nhìn sâu hơn vào khu nhà căng tin khuất sau dãy hành chính của trường. Bước chân đi theo mắt và dừng lại ở giữa sân bóng. Thanh muốn đi tiếp để ra được góc phía sau căng tin. Nhưng những chuyện ngày xưa sao cứ ồ ạt kéo nhau về. Quá nhiều hoài niệm sao giờ như đang diễn ra ngay trước mắt.

“Tại sao...”

Cô hỏi lòng một câu bỏ lửng giữa chừng rồi quay lưng bỏ chạy. Thoát khỏi trường, thoát khỏi những kỷ niệm đang bủa vây, Thanh lao đi trong vô thức.

Bước chân theo lối cũ dẫn về căn nhà trọ xưa kia. Phải rồi! Ở đây cũng có rất nhiều kỷ niệm không thể nào quên. Căn phòng của cô ở tầng trên, là nơi cô và Thiên đã từng học chung một chiếc bàn. Ở đó, nhiều lần bị Thiên la rầy về tội ăn uống không đến nơi đến chốn. Cũng ở trong ấy, nhiều lần Thiên làm biếng về nhà, đòi ở lại ăn mì gói với Thanh. Mì thật cay và nóng nhưng lại có những hương vị ngọt ngào lắm. Và chính dưới công này, Quốc Thiên đã ngỏ lời yêu, đã biến điều mà Thanh cho là không thể đã trở thành sự thật. Nhiều lắm, không thể đếm hết bao kỷ niệm. Những nơi này lẽ ra Thanh sẽ cùng Thiên về thăm lại. Đã định là thế. Vậy mà giờ Thanh phải tự về thăm một mình. Sự tủi hờn lại trở dậy. Nhưng không phải là trách Thiên, cũng không trách mẹ của Quốc Thiên hay là Hồng Mỹ, không ai cả. Cô không biết mình đang giận gì?

Tại sao vậy? Hai đứa có yêu nhau mà. Tình yêu của hai đứa đã vượt qua nhiều khó khăn, thử thách cả về thời gian, về sự cách biệt địa vị gia thế. Nhưng vẫn chưa vượt qua nổi cái bóng Hồng Mỹ. Có lẽ đây là điều làm Thanh đau lòng nhất.

Cô nhìn lại căn nhà thêm lần nữa và bảo với lòng: “Tất cả đã gửi lại rồi, sao mình còn tiếc nuối?”. Rồi cô ra đường lớn, đón xe trở về Đà Lạt.

Còn về Hồng Mỹ, sau cái lần ở bệnh viện về, cô không quay lại nữa. Cô tìm tới quán bar, nhưng không phải để say xỉn quên đời mà là để suy nghĩ. Sau mấy ngày suy ngẫm cho thật chín chắn, Hồng Mỹ quyết định nhắc máy gọi cho Chấn Bảo. Nhận được điện thoại, Chấn Bảo lập tức tới bar “Gió Xanh” gặp Hồng Mỹ. Anh gọi cho mình một ly rượu nhẹ. Hai người cùng ly. Nhìn Hồng Mỹ hôm nay có vẻ khá bình tĩnh. Bảo không nói gì mà để Mỹ tự nói:

- Anh biết không? Mấy ngày nay, tối nào em cũng tới đây uống rượu và suy nghĩ. Em hỏi mình tại sao cứ phải chạy theo Quốc Thiên mãi, tại sao cứ phải chia rẽ hai người họ, tại sao lòng lại không vui, thậm chí là khổ tâm khi đã được điều mình mong muốn... Bao nhiêu câu hỏi “tại sao” khiến em phải đi đến câu hỏi cuối cùng: Thực ra mình còn yêu Quốc Thiên không? Anh biết câu trả lời là gì không?

Vừa hỏi, Hồng Mỹ vừa ngược lên nhìn và bắt gặp được ánh mắt sâu thẳm của Bảo. Anh vẫn không nói gì. Lúc nào cũng thế, mỗi khi nghe Mỹ tâm sự về chuyện này, anh đều ngồi im để nghe và rất ít khi trả lời Hồng Mỹ hiểu. Cô nhìn xuống ly rượu đang xoay đi xoay lại trên tay mình và tự trả lời:

- Không! Dường như đó không phải là yêu mà chỉ là sự lầm tưởng. Vì bọn em quá thân thiết với nhau. Đến khi mới lớn, cái tuổi ngập ngừng mà tưởng đó là tình yêu. Cho tới khi có sự xuất hiện của Thanh, em thấy giận sôi người. Em cho rằng đó là vì em quá yêu anh ấy nên không thể chấp nhận được những chuyện như thế. Sau này, khi gặp lại Thanh trong diện mạo mới thật dễ thương

và xinh đẹp. Tuy bị bất ngờ nhưng em không giận nữa. Em thấy sụp đổ. Thêm một lần nữa thấy Thiên vật vã đau đớn, em thấy khổ tâm và ân hận vô cùng. Và sau mấy ngày suy nghĩ, em đã hiểu ra rằng: Em không yêu anh ấy. Cố gắng đeo đuổi anh ấy chẳng qua là để tìm lại sự tự tôn của bản thân. Em không chấp nhận được một con bé thua kém em nhiều đến thế lại có thể vượt qua em để đi vào lòng Quốc Thiên như thế. Sau này biết ban đầu chỉ là một vở kịch, em bị kích động và càng giận hơn và càng quyết tâm giành lại Quốc Thiên nên đã theo anh ấy sang tận Mỹ. Nhưng cuối cùng em vẫn phải chấp nhận mọi chuyện. Qua rồi mà. Bây giờ em hiểu ra rồi. Em muốn sửa sai. Anh sẽ giúp em chứ?

Chấn Bảo uống một hớp rượu và khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Hồng Mỹ tiếp:

- Nhưng trước hết, em muốn hỏi anh thêm một câu. Em... có thể yêu anh được không?

Trái tim chột rung thật mạnh. Một luồng điện xung khắp các dây thần kinh. Suýt chút nữa là Chấn Bảo đã bay vút lên trần nhà. Nhưng thật giỏi khi nét mặt anh chẳng biểu lộ gì. Anh uống lấy một ngụm rượu để cố dần lòng xuống. Và anh bóp chặt ly rượu trong tay để kìm mình. Vì sợ rằng mình sẽ nhảy nhót thật vui như chính con tim kia. Một hồi khi đã tạm ổn, anh mới nói lên được lời.

- Em đâu cần phải làm thế. Dù thế nào thì anh vẫn sẽ giúp em mà.

- Không! - Hồng Mỹ vội chụp lấy tay của Bảo và ánh mắt can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, giọng như run - Xin anh đừng hiểu lầm em. Đừng nghĩ rằng em lợi dụng anh để quên Quốc Thiên. Thực sự không phải. Em cũng muốn được yêu, cũng muốn có được tình yêu như bao người khác. Anh có hiểu không? Em muốn được yêu anh. Càng muốn được anh yêu thật nhiều. Được không? Em có thể yêu anh được không?

“Xin anh đừng từ chối! Hãy nói là anh đồng ý đi? Em cần anh. Rất cần! Tại sao mãi đến giờ em mới nhận ra được là anh quan trọng đến thế? Những lúc có chuyện đều là anh ở cạnh em. Không phải là Quốc Thiên. Người mà cuộc đời em cần là anh. Em thật hối hận vì bây giờ mới nhận ra rằng: “Em yêu anh...”

Sự hồi hộp chờ đợi khiến con tim của Mỹ như bị chính Bảo bóp nghẹn. Ánh mắt khẩn thiết cô nhìn anh. Từng giây chờ đợi lòng cô càng thất bại. Cô sợ...

Sau một hồi thật lâu, khi Hồng Mỹ đã bắt đầu tưởng rằng mình không còn cơ hội, cô tưởng mình sẽ chết đi được, nhưng thật may, Chấn Bảo cuối cùng cũng chịu lên tiếng:

- Em biết là anh sẽ không bao giờ từ chối em cơ mà.

Một cái gật đầu, kèm theo một cái mỉm cười của Bảo khiến nước mắt của Mỹ vỡ òa. Cô ôm chầm lấy anh và để cho nước mắt tự do rơi xuống không ngớt, giọng nức nở:

- Cám ơn anh! Trong lúc này em chỉ biết nói thế. Em cảm ơn anh nhiều lắm.

“Không đâu! Chính anh mới phải cảm ơn em đó, Hồng Mỹ. Cảm ơn vì em đã cho anh một kết cục thật đẹp sau bao ngày chờ đợi ngỡ như là vô vọng. Cảm ơn em!”

Mùi tóc của Hồng Mỹ và mùi thơm của rượu như đang quyện với hương vị của tình yêu lên ngôi. Cuối cùng thì hai người đã đến với nhau. Lúc này, nhạc trong quán đang chuyển sang một giai điệu nhẹ nhàng hơn và thật tha thiết.